

MOJA VINA

Wattpadová
senzácia,
ktorá uchvátila svet

wattpad

MERCEDES RON

YOLIO

MERCEDES RON

MOJA
VINA

Preložila Katarína Kotríková

Mercedes Ron
CULPA MIA

Copyright © 2017, Mercedes Ron
© 2017, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49, 08021 Barcelona
Translation © 2024 by Katarína Kotříková
Cover design © Penguin Random House Grupo Editorial
Photo credit © Thinkstock, Patricia J. Garcinuño
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9878-1

*Mojej mame. Ďakujem za to, že si vždy bola
moja kamarátka, dôverníčka aj všetko ostatné.
Ďakujem, že si mi vždy vkladala do rúk knihy.*

Prológ

„Daj mi pokoj,“ obišla ma, aby mohla vyjsť z izby. Okamžite som ju pritiahol k sebe a donútil ju pozrieť sa na mňa.

„Vysvetlíš mi, čo sa to s tebou deje?“ zúrilo som.

V jej očiach som uvidel niečo temné a hlboké, napriek tomu sa na mňa usmiala.

„Toto je tvoj svet, Nicholas,“ vysvetlila pokojne. „Jednoducho žijem tvoj život, užívam si s tvojimi kamarátmi a cítim sa slobodne a bezstarostne. Všetci to robíte a mala by som to robiť aj ja,“ dodala a spravila krok vzad. Nemohol som tomu uveriť.

„Úplne si nad sebou stratila kontrolu,“ mierne som znížil tón hlasu. Nepáčilo sa mi, na čo som sa to pozeral, na koho sa menilo dievča, o ktorom som si myslel, že ho ľúbim. Keď som sa nad tým však zamyslel... to, čo práve robila... som robil aj ja predtým, než som ju spoznal. To ja som ju do toho dostal, bola to moja vina. Mojou vinou Noah prešla k sebazničujúcemu správaniu. Istým spôsobom sme si vymenili roly. Keď sa objavila v mojom živote, vytiahla ma z čiernej diery, v ktorej som sa nachádzal, no práve preto do nej nakoniec spadla ona.

1

NOAH

Sedela som v maminom novom aute a zamestnávala sa otváraním a zatváraním okna. Hlavou sa mi prehánali myšlienky, rozmýšľala som, čo si pre mňa tento pekelný rok pripraví. Stále som nechápala, ako sme sa ocitli v situácii, ktorá nás donútila opustiť náš dom a cestovať cez celú krajinu až do Kalifornie. Mama mi pred tromi mesiacmi oznámila tú príšernú novinu, ktorá mi definitívne zmenila život a vyvolala u mňa záplavy slz a pre ktorú som prosíkala a durdila sa ako jedenásťročné decko a nesprávala sa ako sedemnásťročná dievča.

Čo sa však dá robiť? Nie som plnoletá. Do osemnástych narodenín mi chýba ešte jedenásť mesiacov, tri týždne a dva dni. Až potom sa budem môcť zbalit' a vypadnúť na výšku, preč od mamy, ktorá myslí len na seba, a ďaleko od cudzích ľudí, s ktorými musím bývať. Vďaka mojej mame teraz totiž budem bývať s dvomi cudzími osobami, a aby toho nebolo málo, s dvomi chlapmi.

„Môžeš s tým už prestať? Znervózňuješ ma,“ požiadala ma mama počas toho, ako strkala kľúč do zapalovania a štartovala auto.

„Aj mňa znervózňujú tvoje aktivity, ale musím ich znášať,“ odvrkla som. Na moje slová zvykla reagovať hlasným povzdychom tak často, až sa mi to prestalo zdať divné.

Ako ma môže takto nútiť? Nezaujúmajú ju moje pocity? „Samozrejme, že áno,“ odpovedala mama, zatiaľ čo sme sa vzdalovali od nášho mesta. Moji rodičia sa rozišli pred šiestimi rokmi. Nebol to ani bežný, ani príjemný rozvod. Patril medzi tie najtrpkejšie, no už som to prekonala... alebo som sa o to aspoň snažila.

Ťažko som si zvykala na zmeny a desilo ma tráviť čas s cudzími ľuďmi. Nie som hanblivá, no súkromie si prísne strážim a tráviť dvadsaťštyri hodín denne s dvomi neznámymi osobami vo mne preto vyvolávalo takú úzkosť, až som mala chuť vystúpiť z auta a zvracať.

„Stále nechápem, prečo tu nemôžem zostať,“ povedala som jej pri x-tom pokuse ukecať ju. „Už nie som malá, viem sa o seba postarať. Navyše budúci rok idem na výšku a aj tak budem bývať sama. Je to jedno,“ argumentovala som a snažila sa, aby pochopila, že ja som tá, kto má pravdu.

„Nemienim prísť o tvoj posledný rok na strednej. Chcem si ťa ešte užiť, kým mi ujdeš na výšku. Noah, povedala som ti to už miliónkrát. Chcem, aby si bola súčasťou tejto novej rodiny. Si predsa moja dcéra! Skutočne si myslíš, že dovolím, aby si žila v inej krajine bez dohľadu nejakého dospelého?“ odpovedala s pohľadom upretým na cestu a všetky emócie vyjadrovala gestami pravej ruky.

Mama nechápala, aké to bolo pre mňa ťažké. Ona začínala nový život s novým manželom, ktorého vraj ľúbila, ale čo ja?

„Mami, nechápeš to. Nerozmýšľala si nad tým, že aj pre mňa je to posledný rok na strednej? Ťaháš ma od mojich kamarátok, frajera, práce, partie... Od celého môjho života!“ kričala som a snažila sa zadržať slzy. Celá táto situácia bola na mňa príliš, to bolo jasné. Ja však nikdy, opakujem nikdy, pred nikým neplačem. Plač je pre slabochov, pre ľudí, ktorí nevedia ovládať svoje emócie a v mojom prípade neplatí pre

osoby, ktoré sa v živote naplakali toľko, že sa rozhodli nevy-pustiť už ani slzičku.

V myšlienkach som sa neustále vracala do momentu, keď celé toto šialenstvo začalo. Navždy si budem vyčítať, že som s mamou nešla na tú plavbu loďou po ostrovoch Flyi, pretože práve tam, na lodi v južnom Pacifiku, spoznala toho úžasného a tajomného Williama Leistera.

Keby som sa mohla vrátiť v čase do polovice apríla, keď za mnou mama prišla s dvomi lístkami na dovolenku, určite by som ju neodmietla. Lístky jej darovala najlepšia kama-rátka Alicia. Tá mala vážnu autonehodu, pri ktorej si zlomi-la pravú nohu, ruku a dve rebrá. Očividne na tú dovolenku s manželom nemohla ísť, tak ju darovala mojej mame. Ale akože haló... Dovolenka v polovici apríla? V tom čase som sa predierala obdobím záverečných skúšok a volejbalových zápasov. Náš tím konečne vyhral ligu a prelomil zdanlivo nekonečnú sériu druhých miest. Bol to jeden z najväčších úspechov môjho života. S odstupom času by som s rados-ťou vrátila trofej, skončila s volejbalom a nevydalo by mi ani prepadnúť z literatúry, len aby som zabránila uzavretiu tohto manželstva.

Vydala sa na lodi. Moja mama úplne zošalela! Dokonca mi o tom ani nepovedala. Zistila som to až po jej návra-te domov. Oznamila mi to takým pokojným hlasom, akoby svadba s miliónárom niekde uprostred oceánu bola tá naj-obyčajnejšia vec na svete. Celá táto situácia bola ako z filmu a ešte k tomu sa rozhodla presťahovať do Kalifornie v Spo-jených štátoch. Veď to je úplne iná krajina! Hoci moji rodičia pochádzajú zo Štátov, mama z Texasu a otec z Kalifornie, ja som sa narodila v Kanade. Tam sa mi páčilo, spoznala som...

„Noah, vieš, že pre teba chcem len to najlepšie,“ priho-vorila sa mi mama a vytrhla ma z myšlienok, „vieš, čím som si prešla, teda čím sme si obe prešli. Teraz som konečne na-šla muža, ktorý ma ľúbi a rešpektuje. Už dávno som necíti-

la toľké šťastie. Potrebujem ho. Určite si ho časom obľúbiš. Okrem toho ti môže zabezpečiť takú budúcnosť, o akej sme predtým nemohli ani len snívať. Môžeš ísť na akúkoľvek vysokú školu.“

„Mami, ja ale nechcem ísť na drahé vysoké školy a už vôbec nechcem, aby mi ich platil nejaký cudzí človek,“ odvrkla som a cítila, ako mi po chrbte prešiel mráz pri pomyslení na tú snobskú strednú školu plnú bohatých deciek, na ktorú o mesiac začnem chodiť.

„Nie je cudzí, je to môj manžel, tak si na to začni zvykať,“ odvetila prudko.

„Nemienim si na to zvyknúť,“ odvrátila som od nej zrak a zadívala sa na cestu.

Mama si povzdychla a ja som si priala, aby tým ten rozhovor skončil. Nemala som náladu ďalej v ňom pokračovať.

„Chápem, že ti budú chýbať kamaráti a Dan, ale pozri sa na to z lepšej stránky, budeš mať brata!“ radostne vykrikla.

Otrávene som sa na ňu zahľadela. „A to má byť akože výhra?“

„Uvidíš, že si sadnete. Nick je skvelý,“ dodala s úsmevom. „Je to zrelý a zodpovedný chlapec. Určite sa už nevie dočkať, kedy ti predstaví všetkých svojich kamarátov a ukáže ti mesto. Zakaždým, keď som ich navštívila, bol zavretý v izbe s učebnicou alebo knihou v ruke. Možno máte aj nejakých spoločných obľúbených autorov.“

„To určite... isto číta Jane Austenovú,“ prevrátila som oči. „Koľko si vravela, že má rokov?“ Odpoveď som už poznala, pretože mama celé mesiace rozprávala len o ňom a Willovi. Až sa mi zdalo divné, že si nenašiel ani chvíľku času, aby ma prišiel navštíviť a spoznať. Sťahovať sa je jedna vec, ale sťahovať sa k niekomu, koho nepoznám, to je už vrchol.

„Je od teba trochu starší, ale ty si vyspelejšia než ostatné dievčatá v tvojom veku. Určite si budete rozumieť,“ oznámila.

Snažila sa mi zaliečať, vraj „vyspelá“. Nebola som si istá, či toto je to slovo, ktoré ma vystihuje, ale aj keby, pochybujem, že skoro dvadsaťdvaročný chalan mi s radosťou ukáže mesto a predstaví ma svojim kamošom. Vlastne o to ani nemám záujem.

„Už sme tu,“ oznámila mi mama.

Obzerala som si vysokánske palmy a cesty oddelujúce obrovské vily, z ktorých každá zaberala asi polovicu bloku. V architektúre domov sa striedali rôzne štýly: gotický, viktoriánsky... no našli sa aj moderné s presklenými stenami a nekonečnými záhradami. Každým prejdenným metrom sa domy zväčšovali, až som sa začala báť.

Nakoniec sme zastali pred obrovskou, tri metre vysokou bránou a mama, akoby sa nechumelilo, vytiahla z priehradky ovládač, stlačila ho a brána sa začala postupne otvárať. Príjazdová cesta, ktorú obklopovali záhrady a vysoké borovice voňajúce ako leto a more, nás doviedla až k domu.

„Nie je taký vysoký ako ostatné v okolí a vďaka tomu máme tie najkrajšie výhľady na pláž,“ povedala mama so širokým úsmevom. Pozrela som sa na ňu a takmer som ju nespoznala. Nevidela, kam sme to prišli? Nezdalo sa jej, že je to pre nás priveľké?

Nestihla som tieto otázky vysloviť nahlas, pretože sme konečne dorazili k sídlu a nezmohla som sa na viac než na: „Páni moji!“

Dom bol celý biely a zdobili ho vysoké strechy pieskovej farby. Mal najmenej tri poschodia, množstvo terás, okien a všetkého... V jeho tesnej blízkosti sa nachádzala očarujúca stĺpová chodba, ktorá bola vzhľadom na večernú hodinu krásne osvetlená a dodávala okoliu rozprávkový nádych. Mohlo byť tak sedem hodín a blížil sa západ slnka. Krásne sfarbená obloha vytvárala kontrast s nepoškrvenou bielou farbou fasády.

Prešli sme okolo okrúhlejšej fontány a mama zaparkovala pred schodmi, ktoré viedli k hlavným dverám. Keď som vy-

stúpila z auta, mala som pocit, že som prišla do najluxusnejšieho hotela v celej Kalifornii. Lenže toto nebol hotel, ale dom... a vraj aj môj domov. Aspoň to sa mi mama snažila nahovoriť.

Tesne po našom príchode sa vo dverách zjavil William Leister. Za ním sa držali traja muži oblečení ako tučniaky. Mamin nový manžel vyzeral inak ako počas tých niekoľkých stretnutí, keď som sa uráčila stráviť s ním nejaký čas. Namiesto drahého značkového obleku alebo vesty mal oblečené len biele bermudy, bledomodrú polokošeľu a na nohách plážové šľapky. Tmavé vlasy nemal uhladené ako inokedy, ale prirodzene strapaté. Musím uznať, chápem, čo na ňom mamu tak priťahovalo. Bol totiž veľmi atraktívny, vysoký, oveľa vyšší než moja mama, a očividne sa o seba staral. Mal príjemnú tvár, hoci aj na nej sa, samozrejme, javili známky starnutia v podobe výrazových vrások a vrások na čele. Vo vlasoch sa mu sem-tam objavil sivý vlas, čo mu dodávalo zaujímavý, zrelý nádych.

Mama sa za ním rozbehla ako pubertiačka a hodila sa mu okolo krku. Ja som sa neponáhľala, pomaly som zamierila ku kufru auta vybrať si z neho veci. Náhle ma však predbehli ruky v rukaviciach, až som od ľaku poskočila.

„Ja vám to odnesiem, slečna,“ prihovoriť sa mi jeden z tučniakov.

„Zvládnem to aj sama, vďaka,“ odpovedala som s pocitom nepohodlia.

Pozrel sa na mňa, akoby som bola úplne mimo.

„Dovoľ Martinovi, aby ti pomohol, Noah,“ začula som Williama Leistera.

Nahnevane som pustila svoj kufor.

„Rád ťa znovu vidím,“ zahlásil mamin manžel a srdečne sa usmial. Mama vedľa neho sa ma gestami a výrazmi tváre snažila donútiť k úsmevu a slušnému správaniu.

„Nemôžem povedať to isté,“ z dialky som mu podala ruku. Vedela som, že sa správam vrcholne nevychované, no

v tom momente sa mi zdalo fér povedať mu pravdu. Chcela som, aby bolo všetkým jasné, čo si myslím o tejto zmene životného štýlu.

Nezdalo sa, že Williama by sa to dotklo. Ruku mi držal dlhšie, než bolo normálne, až som sa cítila nepríjemne.

„Noah, viem, že je to pre teba veľká zmena, no chcem, aby si sa tu cítila ako doma a užívala si všetko, čo ti môžem ponúknuť. Hlavne si však želim, aby si ma považovala za súčasť svojej rodiny... keď na to dozrie čas,“ dodal, len čo si všimol, ako som naňho vyvalila oči. Medzitým som na sebe pocítila prenikavý pohľad maminých modrých dúhoviek.

Zmohla som sa len na malé prikývnutie a ustúpila som, aby mi konečne pustil ruku. Takéto prejavy náklonnosti, najmä od cudzích ľudí, som neznášala dobre. Mama sa vydala, gratulujem, no tento muž pre mňa nikdy nebude otcom, nevlastným otcom, ani ničím podobným. Už som jedného otca mala a ten mi stačil tak akurát.

„Chceš vidieť dom?“ navrhol so širokým úsmevom, ktorý bol presným opakom mojej zdržanlivosti a zlej nálady.

„Poď, Noah,“ posúrila ma mama, zatiaľ čo sa natiahla k mojej ruke. Len tak si mohla byť istá, že s ňou skutočne pôjdem.

Vnútri boli rozsvietené všetky svetlá, vďaka čomu mi neušiel jediný detail toho majestátneho domu, ktorý by pohodlne stačil aj dvadsaťčlennej rodine... nehovoriac o štvorčlennej. Všade boli vysoké stropy s drevenými brvnami a obrovské okná s výhľadmi. V strede ohromnej obývačky sa dvíhalo schodisko, ktoré sa rozvetvovalo po oboch stranách k hornému poschodiu. Mama s manželom ma previedli po celom dome, ukázali mi priestrannú obývačku a rozľahlú kuchyňu, v ktorej strede sa nachádzal veľký ostrovček – ten sa mojej mame určite páčil zo všetkého najviac. V dome mali všetko: posilňovňu, vyhrievaný bazén, sály na rôzne typy osláv a veľkú knižnicu, ktorá si ma okamžite získala.

„Tvoja mama mi spomínala, že rada čítaš a píšeš.“ William ma vytrhol zo sna.

„Presne ako tisícky ďalších ľudí,“ odsekla som. Vadil mi ten milý tón, ktorým sa mi prihovárал. Jednoducho som ho nechcela počúvať.

„Noah,“ pokarhala ma mama a zaryla do mňa pohľad. Vedela som, že sa kvôli mne cítila zle, ale musí predsa niečo vydržať. Ja sa kvôli nej budem cítiť zle celý rok a nič pre to nemôžem spraviť. William si naše pohľady nevšimal a úsmev mu ani na chvíľu nezmizol z tváre.

Frustrované a nespokojne som vydýchla. Bolo toho na mňa príliš. Všetko bolo iné, extravagantné... Nevedela som, či si dokážem zvyknúť na život na takomto mieste. Potrebovala som byť sama a dopriať si čas na zmierenie sa s týmito zmenami.

„Som unavená. Ukážete mi moju izbu?“ opýtala som sa trochu milšie.

„Samozrejme. Tvoja aj Nicholasova izba sú na druhom poschodí v pravom krídle domu. Môžeš si sem pozvať koho chceš, Nickovi to vadiť nebude. Okrem toho, odteraz budete mať spoločnú oddychovú miestnosť.“

Oddychovú miestnosť? To ako fakt? Pri myšlienke na spolupžitie s Williamovým synom som sa snažila predstierať úsmev. Vedela som o ňom len to, čo mi povedala mama: má dvadsaťjeden rokov, študuje na Kalifornskej univerzite a je to neznesiteľný snob. No dobre, to posledné sú moje slová, ale určite sa nemýlim.

Cestou hore schodmi som sa nemohla zbaviť myšlienky na to, že oddnes budem bývať s dvomi cudzími mužmi. Naposledy som bývala s mužom, mojím otcom, pred šiestimi rokmi. Už som si zvykla, že sme len dievčatá, len my dve. Môj život nikdy nebola prechádzka ružovou záhradou, najmä počas prvých jedenástich rokov. Mňa aj mamu poznačili problémy s mojím otcom.

Po tom, čo otec odišiel, sme s mamou žili samé. Krok po kroku sme svoj život dostali do normálu a postupom času sa z mojej mamy stávala moja najlepšia kamarátka. Dávala mi slobodu, ktorú som tak chcela, a to len preto, že ona verila mne a ja zas jej... teda až do momentu, kým sa to všetko nerozhodla zničiť.

Mama sa pohodlne oprela o tmavé dvere so slovami: „Toto je tvoja izba.“ Prezrela som si jaj a Williamovu tvár plnú očakávaní.

„Môžem vojsť?“ ironicky som sa spýtala, pretože naďalej stáli pred dverami.

„Noah, táto izba je špeciálny dar, ktorý ti chcem dať,“ oznámila mi mama s nadšeným pohľadom. Podozrievavo som na ňu pozrela, a keď ustúpila, opatrne som vstúpila dnu s obavami, čo tam na mňa bude čakať.

Moje zmysly najskôr zaznamenali nádhernú vôňu margarétok a mora. Oči mi padli na veľkú presklenú stenu oproti dverám, ktorá ponúkla dych berúce výhľady. Načisto som z toho okoktavela. Dom asi stál na vrchole nejakého útesu, pretože som videla len oceán a zaň pomaly zapadajúce slnko.

„Páni moji!“ zdalo sa, že to bude moja nová obľúbená fráza. Naďalej som si prezerala izbu: bola obrovská, na ľavej strane stála posteľ s baldachýnom a veľkými vankúšmi bielej farby, ktoré dokonale ladili s príjemnou bledomodrou farbou na stenách. Z nábytku ma najviac zaujal písací stôl s veľkým počítačom Mac, krásny gauč, toaletný stolík so zrkadlom a najmä vysoká knižnica so všetkými mojimi bielymi a modrými knihami. Farby mojej novej izby v kombinácii s tými nádhernými výhľadmi boli to najkrajšie, čo som kedy videla. Bola som ohromená. Toto všetko bolo pre mňa?

„Páči sa ti?“ opýtala sa ma mama.

„Je nádherná... ďakujem,“ bola som vďačná, no zároveň v rozpakoch. Nepáčilo sa mi, že si ma chceli kúpiť drahými darmi, nepotrebovala som ich.

„Vyše dvoch týždňov som pracovala s profesionálnou dekoratérkou. Chcela som, aby si tu mala všetko, o čom si vždy snívala, no ja som ti to nikdy nemohla dať,“ povedala so slzami v očiach. Proti tomu som už nemohla namietat'. Podobná izba je snom každého tínedžera a aj každej matky. Prišla som k nej a objala ju. Už prešli zo tri mesiace, odkedy sme mali nejaký fyzický kontakt a vedela som, aké je to pre mamu dôležité.

„Vďaka, Noah,“ pošepekala mi do ucha tak, aby som to počula len ja. „Sľubujem, že spravím všetko pre naše šťastie.“

„Budem v pohode, mami,“ odpovedala som, lebo som vedela, že to nebolo celkom v jej rukách. Pustila ma, zotrela si slzu, ktorá sa jej kotúlala po líci, a znovu sa postavila k svojmu manželovi.

„Necháme ťa, aby si sa zabývala,“ povedal milo William. Bez štipky vďaky som prikývla. Celá táto izba ho nestála nič viac ako len peniaze.

Zavrela som dvere a zistila, že nemajú zámok. Podlaha bola drevená, ale pokrytá hrubým bielym kobercom, na ktorom by sa dalo aj spať. Nová kúpeľňa bola rovnakej veľkosti ako moja bývalá izba. Mala som tam sprchový kút s masážnymi tryskami, vaňu a dve umývadlá. Pristúpila som k oknu a vykukla von. Naskytol sa mi krásny pohľad na zadnú záhradu, obrovský bazén a záhony kvetov a paliem. Vyšla som z kúpeľne a oči mi padli na otvor v stene bez dverí. Preboha... Podišla som bližšie a vstúpila do sna mnohých žien, tínedžeriek a dievčat – do šatníka. Ten môj nebol prázdny, práve naopak, pretekal množstvom nových odevov. Hlasno som vydýchla a postupne prechádzala jednotlivé ramienka. Všetky kusy oblečenia mali na sebe visačky a už pri prvom pohľade na cenovku som si uvedomila, koľkými peniazmi som bola obklopená. Moja mama, alebo ktokoľvek, kto ju na toto nahovoril, asi zošalel.

Neustále ma naplňal pocit, že toto všetko je len sen a ja sa o chvíľu zobudím vo svojej starej izbe s normálnym oblečením a jednolôžkovou posteľou. Úprimne som si to veľmi želala, lebo toto nebol môj život... nebolo to to, čo som si priała. Zo všetkých síl som sa chcela vrátiť domov. Cítila som, ako sa mi zovrel žalúdok a naplnila ma úzkosť. Zviezla som sa k zemi a položila si hlavu na kolená. Zhlboka som dýchala, kým ma neprešla chuť plakať.

V tom momente mi prišla správa od mojej najlepšej kamošky Beth, akoby vedela, že to potrebujem.

Aká bola cesta? Už teraz mi chýbaš.

Usmiala som sa na mobil a poslala som jej fotku zo svojho plného šatníka. Okamžite mi prišlo asi päť smajlíkov s otvorenými ústami.

Neznášam ťa! Vedela si o tom?

Zasmiala som sa a odpísala.

S radosťou by som ti to celé dala. Vlastne by som dala čokoľvek za to, aby som sa mohla za vami vrátiť, aby som s Danom mohla pozerať film alebo s ním len tak sedieť na tom jeho hroznom gauči.

Nebuď taká negatívna. Uži si to. Odteraz si predsa boháčka!

Bohatá som nebola ja, ale William. Položila som mobil na zem a prešla k svojmu kufru. Rýchlo som schmatla šortky a jednoduché tričko. Nechcela som sa nijako meniť ani začať s nosením značkových polokošiel.

Po dlhej ceste som sa konečne uvoľnila v teplej sprche. Mám to šťastie, že nemusím tráviť hodiny času úpravou

vlasov ako iné dievčatá. Zdedila som mamine zvlnené vlasy, preto ich stačilo len vysušiť. Obliekla som si to, čo som si predtým vybrala a rozhodla som sa poobzerať po dome a pohľadať nejaký olovrant.

Prechádzať tými chodbami bolo zvláštne, cítila som sa ako votrelec. Vedela som, že mi potrvá zvyknúť si na život na tomto mieste, no ešte dlhšie si budem zvykať na všetok ten luxus a rozmery domu. V starom byte stačilo mierne zvýšiť hlas a s mamou sme sa dobre počuli. Tu také niečo nehrozilo.

Smerovala som do kuchyne v nádeji, že sa nestratím. Zomierala som od hladu, nutne som do seba potrebovala dostať niečo nezdravé. Žiaľ, keď som dorazila do kuchyne, nebola som tam sama. Nieкто sa hrabal v chladničke. Netušila som, o koho ide, videla som totiž vytŕčať len časť tmavých vlasov. Chystala som sa niečo povedať, no prerušil ma ohlušujúci štekot, kvôli ktorému som zvraskla ako malé decko. Znovu som sa zľakla, keď spoza dvier chladničky vykukla tvár dotyčného, zrejme chcel zistiť, kto to tak vyvádza.

Zdrojom môjho prvotného strachu však nebol on, ale veľký čierny pes usadený blízko kuchynského ostrovčeka. Bol síce krásny, no v tvári mal vražedný výraz. Nevedela som to presne, ale asi išlo o labradora. Odtrhla som od neho oči a pozrela sa na chalana stojaceho vedľa.

Zvedavý a prekvapený pohľad som upierala pravdepodobne na Williamovho syna Nicholasa Leistera. Ako prvé mi napadlo: *To sú ale oči*. Mali nebesky modrú farbu, také bledú ako steny v mojej izbe, ktorá vytvárala šokujúci kontrast s jeho strapatými a spotenými vlasmi. Asi práve docvičil. Mal na sebe obtiahnuté krátke nohavice a voľné tričko bez rukávov. Pravdupovediac, bol poriadne príťažlivý, no musela som myslieť na to, koho mám práve pred sebou. Išlo predsa o môjho nevlastného brata, s ktorým mám celý najbližší rok žiť pod jednou strechou a od ktorého som očaká-

vala len to najhoršie. A ten jeho pes na mňa vrčal, akoby mi čítal myšlienky.

„Ty si Nicholas, však?“ opýtala som sa a snažila sa skryť strach z toho diabolského zvieraťa, ktoré na mňa neprestávalo vrčať. Nicholas na svojho psa občas pozrel a usmial sa. To ma prekvapilo a zároveň našťvalo.

„Osobne,“ potvrdil a zadíval sa na mňa. „Ty budeš asi dcéra otcovej novej ženy,“ povedal až neuveriteľne chladným tónom.

Prižmúrila som oči.

„Akože sa to voláš?“ opýtal sa a ja som naňho prekvapene civela.

To ani nevie moje meno? Naši rodičia sa zobrali, ja som sa s mamou presťahovala a on ani nevie, ako sa volám?

2

NICK

„Noah,“ odsekla. „Moje meno je Noah.“

Pobavilo ma, ako ma chcela prepichnúť pohľadom. Moju novú nevlastnú sestru očividne urážalo, že mi bolo akurát tak u riti, ako sa volá ona alebo jej mama, hoci tú som si pamätal. Akoby aj nie, keď za posledné tri mesiace strávila v tomto dome viac času než ja. Raffaella Morganová sa mi nasáčkovala do života a navyše si so sebou priviedla aj dieťa.

„Nie je to náhodou chlapčenské meno?“ opýtal som sa s vedomím, že ju to našťve. „Bez urážky,“ dodal som pri pohľade na tie vypleštené oči.

„Je aj dievčenské,“ odpovedala. Videl som, ako striedavo sleduje mňa a môjho psa Thora a neubránil som sa úsmevu. „V tvojej obmedzenej slovnej zásobe sa asi len ťažko nájde slovo unisex, však?“ tentokrát sa na mňa ani nepozrela. Thor na ňu neustále vrčal a ceril zuby. Nebola to jej chyba. Jednoducho sme ho vycvičili, aby nedôveroval cudzím ľuďom. Jediným povelom by sa zmenil na prítulného psíka, no vydesený výraz v tvári mojej novej sestričky bol až príliš zábavný.

„Neboj sa, moja slovná zásoba je dostatočne bohatá,“ povedal som, zavrel chladničku a postavil sa jej zoči-voči. „Poznám aj jedno super slovo, ktoré sa rovnako páči môjmu psovi. Začína na ZA, pokračuje písmenom Ú a končí

na TOČ.“ Tvár jej naplnil strach a ja som len s ťažkosťami ovládal smiech.

Na výšku mohla mať tak meter šesťdesiatosem alebo sedemdesiat, nebol som si istý. Bola štíhla a musel som uznať, že jej nič nechýbalo. Avšak tá jej detská tvárička okamžite zahnila akékoľvek nemravné myšlienky, aké by mi prebehli hlavou. Ak si dobre pamätám, ešte neskončila strednú školu, čo sa dalo poznať aj podľa jej výberu šortiek, bieleho trička a čiernych tenisiek značky Converse. Na dosiahnutie dokonalého výzoru školáčky, ktorá pred obchodákom čaká na spustenie predaja CDčka svojho obľúbeného speváka, jej chýbal už len zapletaný vrkoč. Jej vlasy ma však okamžite zaujali, mali totiž zvláštnu farbu, niečo medzi tmavou blond a ryšavou.

„Veľmi vtipné,“ ironicky vystrašene vykrikla. „Vyzerá, akoby sa ma chystal zabiť. Zober ho von,“ požiadala ma a o krok ustúpila. V tom istom momente Thor prišiel o krok bližšie.

Dobry chlapec. Mojej novej sestričke by malá výstraha možno padla vhod. Potom by možno pochopila, kto je pánom tohto domu a aj to, že tu nie je vítaná.

„Thor, vpred,“ rázne som psovi prikázal. Noah najprv pozrela naňho, potom na mňa a začala cúvať, až kým nenarazila na stenu. Thor na ňu ceril zuby a krok po kroku sa k nej približoval. Vyzeral naozaj desivo, no ja som vedel, že kým mu to neprikážem, nič jej nespraví.

„Čo to robíš?“ prepaľovala ma pohľadom. „To vôbec nie je vtipné!“

Bolo to veľmi vtipné.

„Môj pes je zvyčajne prítulný. Nechápem, prečo práve na teba chce útočiť,“ poznamenal som nedbanlivo a bavil som sa na jej reakciách.

„Aj niečo spravíš?“ zazerala na mňa.

Či niečo spravím? A čo tak poslať ťa tam, odkiaľ si prišla?

„Ako dlho si tu? Päť minút? A už rozdávaš rozkazy?“ opýtal som sa a naliať si pohár vody. Thor na ňu stále vrčal. „Asi ťa tu nechám osamote, aby si si zvykla.“

„Si padnutý na hlavu? Zbav ma toho psiska!“

Neveriacky som sa otočil. Naozaj ma začala urážať?

Dokonca aj môj pes pochopil, čo povedala a automaticky k nej ešte podišiel. Už jej nenechával prakticky žiaden priestor na ústup. Preto sa Noah naľakala a schmatla prvé, čo mala po ruke. V tomto prípade to bola panvica. Tesne predtým, než to úbohé zviera udrela, som jednou rukou potiahol Thora za obojok a druhou zastavil pohyb panvice.

„Preplo ti?“ zareval som, vytrhol jej ju z ruky a vrátil na kuchynskú linku. Thora tie prudké pohyby vyprovokovali, Noah vykrikla a skryla sa v mojom náručí. Prekvapilo ma, že chcela, aby som ju ochránil práve ja, hoci som bol ten, kto sa jej vyhrážal.

„Thor, sadni,“ môj pes sa okamžite upokojil, sadol si a radostne kýval chvostom.

Pozrel som sa dolu a zbadal, ako mi Noah obomi rukami zvierala tričko. Keď si to uvedomila, okamžite sa odtiahla a odstrčila ma.

„Už ti naozaj hrabe?“

„Po prvé, toto bolo naposledy, čo si zaútočila na môjho psa a po druhé,“ upozornil som ju, hľadiac jej uprene do očí. Vtedy som si všimol malé pehy, ktoré jej zdobili nos a líca. „Už sa neopováž urážať ma, lebo to oľutuješ.“

Zvláštne sa na mňa pozrela, no rýchlo sklopila zrak, neschopná udržať očný kontakt.

O krok som ustúpil. Nevieť prečo, ale zrazu sa mi zrýchľil dych. Na jeden deň som mal dosť, a to som ju poznal len päť minút.

„Radšej spolu vychádzajme, sestrička,“ otočil som sa chrbtom k nej, schmatol svoj sendvič a zamieril k dverám.

„Nevolaj ma tak. Nie som tvoja sestra ani nič podobné,“ odvrkla. V hlase jej zaznelo tolko úprimnosti a nenávisť, až som sa k nej musel znovu otočiť. Vedel som, že čo povedala, myslela vážne a vtedy mi došlo, že obaja máme na manželstvo našich rodičov rovnaký názor.

„V tom sa zhodneme... ségra,“ s prížmúrenými očami som sledoval, ako zovrela tie svoje malé ruky do pästí. Začul som akýsi hluk a zrazu sa mi za chrbtom zjavil otec... aj so svojou novou ženou.

„Vidím, že už sa poznáte,“ poznamenal a vošiel do kuchyne s úsmevom od ucha k uchu. Už dávno som ho nevidel takého šťastného, tešilo ma, že si dal život znovu dokopy, no na niečo pri tom zabudol... na mňa.

Raffaella mi venovala srdečný úsmev a ja som na to reagoval len malým úškrnom. Nič viac odo mňa ani nemohla čakať. Nemám proti nej nič. Hoci sme s otcom vôbec nemali skvelý ani láskyplný vzťah, úplne mu vyhovovalo, že som si vytvoril pomyselný múr, ktorý nás oddeľoval od okolitého sveta. Situácia s mamou nás oboch poznačila, no najmä mňa. Bol som jej dieťa, ktoré bez mihnutia oka opustila. Od toho momentu som so ženami nechcel mať nič spoločné. Teda ak nerátam tie, s ktorými som spával alebo sa zabával na diskotékach. Na čo iné by mi boli?

„Noah, videla si už Thora?“ spýtala sa Raffaella svojej dcéry, ktorá naďalej nehybne stála pri kuchynskej linke a neúspešne sa snažila skryť zlú náladu.

V tom momente ma Noah šokovala. Podišla k Thorovi, kľakla si na zem a zavolala ho po mene.

„Thor, poď ku mne, kamoš,“ vábila ho milým a priateľským tónom. Uznávam, mala odvahu. Ešte pred minútou v nej môj pes vyvolával záchvaty strachu. Prekvapilo ma, že nešla hneď žalovať maminke. Thor k nej podišiel a radostne kýval chvostom. Striedavo sa pozeral na ňu a na mňa. Z mojej vážnej tváre však vytušil, že niečo nie je v poriadku, a tak

so sklopeným chvostom prešiel ku mne a sadol si. Mojej novej nevlastnej sestre došli slová.

„Dobrý chlapec,“ pochválil som ho s úsmevom na tvári.

Noah sa rázne postavila, zmrazila ma pohľadom ozdobeným hustými mihalnicami a otočila sa k mame.

„Idem si ľahnúť,“ povedala presvedčivo.

Chystal som sa spraviť to isté. Hoci som mal v pláne úplný opak. V ten večer sa na pláži konala veľká párty, na ktorej som nemohol chýbať.

„Idem von. Nečakajte ma,“ oznámil som jednoducho, prvýkrát v množnom čísle.

Otec nám obom zatarasil cestu.

„Dnes ideme na spoločnú večeru,“ oznámil a pozeral sa prevažne na mňa.

To nemyslíš vážne!

„Prepáč, oci, ale už som dohodnutý...“

„Ja som ešte unavená z cesty a...“

„Bude to naša prvá rodinná večera a musíte tam byť obaja,“ prerušil nás. Noah hlasno vydýchla.

„Nemôžeme ísť zajtra?“ snažila sa to oddialiť.

„Ľutujem, zlatko, ale zajtra máme firemný večierok,“ odvetil otec.

Zdalo sa mi divné, ako láskavo jej to povedal. Veď ju ani nepozná! Ja som bol už na výške a robil som, čo som chcel. Inými slovami som už dospelý, ale Noah? Starat' sa o nejakú pubertáčku by bolo určite nočnou morou každých novo-manželov.

„Noah, dnes ideme na spoločnú večeru a bodka, končím debatu,“ vyriešila to Raffaella a zazrela na dcéru.

Rozhodol som sa, že tentoraz ustúpim. Pôjdem s nimi a potom odídem k Anne, svojej špeciálnej kamoške, s ktorou neskôr zídem na párty.

Noah si niečo zamrmlala, prešla pomedzi našich rodičov a vyrazila na chodbu.

„Dajte mi polhodinku, kým sa osprchujem,“ povedal som a ukázal na svoje spotené oblečenie.

Otec spokojne prikývol a jeho žena sa na mňa usmiala. V tom momente som si uvedomil, že dnes som bol to vyspelé dieťa ja. Respektíve, tváril som sa tak.

3

NOAH

To je ale idiot!

Cestou hore schodmi som dupala, ako to len šlo. Nemohla som dostať z hlavy posledných desať minút, ktoré som strávila so svojim novým nevlastným bratom. Ako môže byť naraz taký magor, namyslenec a psychopat? A ešte do takej miery? Panebože! Neznesiem ho, nevydržím to. Doteraz som ho neznášala len preto, že je syn nového muža mojej mamy. No po tomto výstupe sa moja nenávisť nekonečne znásobila.

Toto mal byť ten úžasný chalan, o ktorom mi mama hovorila?

Nemohla som znieť tón jeho hlasu ani to, ako sa na mňa pozeral. Má pocit, že je niečo viac len preto, že sa topí v prachoch? Celú ma oskenoval pohľadom a následne sa zasmial. Vysmial sa mi priamo do ksichtu!

Vošla som do izby a poriadne treskla dvermi. Vzhľadom na veľkosť domu ma pravdepodobne nikto nepočul. Vonku už bola tma, a tak mi do izby prenikalo len slabé svetlo. Noc zafarbila oceán na čierne a hranica medzi vodou a oblohou takmer splývala.

Rýchlo som zažala lampu, zvalila som sa na posteľ a zádvala sa na stropné brvná. Ešte ma aj nútia ísť na večeru. Mama naozaj nechápe, že nemám náladu na ľudí? Chcem

zostať sama, spracovať všetky tieto zmeny, prijať ich a naučiť sa s nimi žiť, hoci hlboko vnútri som vedela, že si na tento život nikdy celkom nezvyknem.

Schmatla som mobil a váhala, či zavolať svojmu frajerovi Danovi. Nechcela som, aby sa znepokojoval nechutou v mojom hlase. V Kalifornii som bola asi len hodinu a už mi chýbal.

Mama za mnou prišla už po desiatich minútach. Aspoň zo slušnosti zaklopala, no keď nepočula žiadnu reakciu, jednoducho vošla.

„Noah, o pätnásť minút musíme byť všetci pripravení na odchod,“ povedala mi trpezlivo.

„Hovoríš to, akoby mi trvalo dve hodiny zísť jedny schody,“ odpovedala som a otočila som sa na posteli. Mama mala vlnité blond vlasy pekne uhladené. Neboli sme tu ani dve hodiny a už vyzerala inak.

„Hovorím to, lebo sa musíš prezliecť,“ nevšímala si môj tón.

Nechápala som a až potom som si všimla, čo má na sebe.

„A čo je na mojom oblečení zlé?“ spýtala som sa urazene.

„Máš na sebe tenisky. Dnes musíme byť oblečení elegantne. Hádám nepôjdeš v tričku a šortkách,“ už znela podráždene.

Postavila som sa, pretože sud mojej trpezlivosti už pretiekol.

„Mama, čo to vážne nechápeš? Nechcem nikam ísť ani s tebou, ani s tvojím manželom, ani s tým nevychovaným satanom, ktorého nazýva svojím synom, a už vôbec sa mi preto nechce prezliekať,“ vyhrkla som a snažila sa zahnať potrebu vziať kľúče od auta a odísť domov.

„Prestaň sa správať ako malé decko, prezleč sa a poď večerať so svojou novou rodinou,“ prikázala mi vážnym hlasom. Potom si však všimla môj výraz a zmiernila tón: „Nebude to tak stále, len dnes. Prosím, urob to pre mňa.“

Párkrát som sa zhlboka nadýchla, zahryzla som si do jazyka, aby som jej nevykričala všetko, čo som mala na srdci, a prikývla som. „Len dnes.“

Keď mama odišla, zamierila som k svojmu šatníku. Všetko a všetci ma znechucovali, no keď som sa začala prehrabávať vo veciach, dúfala som, že nájdem niečo pekné a pohodlné. Chcela som dokázať, že aj ja sa viem správať vyspelo. Stále som mala pred očami Nicholasov výraz, keď ma skenoval tými modrými a povýšeneckými očami a zasmial sa. Pozoroval ma, akoby som bola malé vystrašené decko. Preto ho tak bavilo vyhrážať sa mi útokom toho diabolského psa.

Môj kufor stále ležal otvorený na zemi. Klakla som si k nemu a prezerala som si svoje oblečenie. Mama určite očakávala, že prídem v niečom, čo mi kúpila, no nemohla som dovoliť, aby si na to nebodaj zvykla. Prijatie týchto šiat by znamenalo prijatie celého tohto nového života a tým pádom aj stratu mojej dôstojnosti.

Červená od zlosti som vybrala šaty s potlačou skupiny Ramones. Kto povedal, že nie sú elegantné? Obzrela som sa okolo seba a hľadala vhodnú obuv. Nikdy som neobľubovala vysoké podpätky, no keby som zišla dole v teniskách, mama by ma poslala prezliecť sa. Preto som si našla celkom pekné sandále s miernym podpätkom.

V zrkadle som potom skontrolovala výsledok. Moja kamoška Beth by to určite schválila a dokonca aj Danovi sa tieto šaty vždy zdali sexi.

Bez ďalšieho otáľania som si rozpustila vlasy a mierne si ich uhladila. Pery som si natrela balzomom a spokojná s výsledkom som vzala malú tašku.

Hneď ako som otvorila dvere, narazila som na Nicholasa. Ten zastal a prezrel si ma. Diabolský Thor šiel vedľa neho, preto som o krok ustúpila.

Z nejakého nevysvetliteľného dôvodu sa na mňa môj

nový brat usmial a celú si ma okato obzrel. V očiach sa mu pri tom zjavila akási temná a nečitateľná emócia. Oči mu znovu padli na moje šaty.

„To vás v Javorolandii neučili obliekať sa?“ povedal sarkasticky.

Anjelsky som sa usmiala.

„Ale áno, len ten náš profesor bol asi taký istý idiot ako ty, takže som nedávala pozor.“

Takúto odpoveď nečakal a ja som zas nečakala, že tie jeho zmyselné pery sa vedia aj usmiať. Chvíľu som ho pozorovala a ohromilo ma, aký bol vysoký a mužný. Mal na sebe oblekové nohavice a košeľu bez kravaty, na ktorej si nechal rozpnuté dva horné gombíky. Jeho modré oči sa ma snažili zastrašiť, no ja som sa nedala.

„Nespoznávam tvojho psa... Znovu mu prikážeš, aby na mňa zaútočil alebo to urobíš až po večeri?“ vyzvala som ho a falošne sa naňho usmiala.

„Neviem, Peha, záleží na tom, ako sa budeš správať,“ otočil sa mi chrbtom a vyrazil ku schodom.

Chvíľu som sa snažila ovládnuť emócie, preto som mlčala. Peha? Naozaj ma nazval Peha? Chalan si asi koleduje o problém... vážny problém.

Kráčala som tesne za ním a presviedčala samu seba, že tie jeho poznámky, pohľady, ani len jeho existencia nestoja za môj hnev. Bol len jeden z milióna ľudí, ktorí mi tu polezú na nervy, mala by som si zvykať.

Na spodnom poschodí ma znovu uchvátila majestátnosť tohto domu. Mal starodávny, no zároveň veľmi moderný a sofistikovaný nádych. Čakala som na mamu a snažila sa ignorovať osobu, ktorá už stála pri mne. Zatiaľ som skúmala očarujúci sklenný luster visiaci z vysokých tráv na strope. Tvorili ho milióny sklíčok podobné zamrznutým kvapkám vody, ktoré chcú padnúť na zem, no nemôžu, pretože sú navždy uväznené vo vzduchu.

Na moment sa nám s Nickom stretli pohľady. Tentokrát som však zrak neodvrátila. Pozerala som sa naňho a snažila sa donútiť ho, aby sa otočil ako prvý. Naznačovala som mu tým, že sa nenechám len tak zastrašiť a nemôže si so mnou robiť, čo chce.

Pohľad neodvrátil, ale so záujmom ma pozoroval. Keď som si už myslela, že to dlhšie nevydržím, prišla mama s Williamom.

„Tak, už sme tu všetci,“ prehovoril William so širokým úsmevom. Pozerala som sa naňho bez štipky radosti. „Rezervoval som stôl v klube, dúfam, že ste hladní,“ dodal a prešiel k dverám, pričom mama mala ruku v ohybe jeho lakťa. Keď si všimla moje šaty, vypeštila oči a pošepkala mi do ucha: „Čo to máš na sebe?“

Tvárila som sa, že som ju nepočula a zrýchlila som krok. Vonku bolo príjemne teplo, no sviežo a z diaľky sa dalo počuť vlny narážajúce na útes.

„Ideš naším autom, Nick?“ opýtal sa William syna, ktorý v tom čase už mieril k dych berúcemu SUV. Bolo vysoké, čierne a vďaka svojmu lesku vyzeralo ako čisto nové. Prevrátila som oči... typické.

„Pôjdem svojím,“ odpovedal, len čo sa chopil kľúčky na dverách. „Po večeri vyrazím k Milesovi, musíme dokončiť tú zápisnicu k prípadu Refford.“

„Dobre,“ prikývol jeho otec. Ja som nič z toho nepochopila. „Noah, chceš ísť do klubu s Nickom?“ dodal a otočil sa ku mne, „aspoň sa môžete spoznávať.“ Na tvári sa mu objavil taký blažený výraz, akoby práve dostal najlepší nápad na svete.

Pozrela som sa na jeho syna, ktorý so zdvihnutým obočím čakal na moju odpoveď. Zdalo sa, že sa na mne veľmi dobre baví.

„Nerada sadám do auta k niekomu, o kom neviem, ako šoféruje,“ povedala som nevlastnému otcovi a dúfala, že Nicka sa moja poznámka dotkne tak ako všetkých mužov,

keď niekto spochybní ich vodičské schopnosti. Otočila som sa SUV chrbtom a nasadla do Willovoho čierneho Mercedesu.

Už som sa naňho ani nepozrela. Mama a jej manžel nastúpili tiež a ja som si počas cesty do klubu zazobancov mohla na zadnom sedadle užiť aspoň trochu súkromia. Prišla som si, aby sa tento večer čím skôr skončil a skončilo sa aj toto divadielko šťastnej rodinky, ktorú sa z nás mama s Williamom snažili vytvoriť. Túžila som sa zavrieť do svojej izby.

Po približne pätnástich minútach sme dorazili do oblasti plnej pekne upravených polí. Hoci už bola tma, privítal nás krásne vysvietený nápis Námornický klub Mary Readovej. Pred vstupom do areálu sa strážnik pri vchode nahol, aby zistil, kto prišiel. Vodiča nášho auta okamžite spoznal.

„Dobry večer, pán Leister. Madam...“ dodal, keď uvidel moju mamu.

Nevlastný otec ho pozdravil a pokračovali sme v ceste.

„Noah, tvoja členská karta príde až budúci týždeň. Dovedy môžeš na vstup používať moje meno alebo jej,“ otočil sa k mame.

Cítila som, ako mi zovrelo hrdlo, keď som počula, ako o nej hovoril. Tak to totiž robil predtým aj môj otec a som si istá, že mame sa to vôbec nepáčilo, pretože jej to pripomínalo minulosť. To svojmu skvelému novému manželovi, samozrejme, nepovedala.

Mama ľahko zabúdala na ťažké a bolestivé momenty. Ja som to nedokázala. Vždy všetko v sebe dusím až do momentu, kým nevybuchnem.

Po príchode pred vstup do luxusného podniku William zastavil auto, na čo k nám prišiel poslíček, ktorý mne a mame otvoril dvere. Následne prijal Williamovo prepitné a odviezol auto ktovie kam.

Reštaurácia s presklenými stenami vyzerala nádherne. Zvonku som videla niektoré stoly a aj veľké akváriá plné

krabov, rýb a kalamárov, ktoré boli pripravené na tepelnú úpravu a servírovanie. Predtým, než nás usadili, som cítila, ako sa za mňa niekto postavil. Z jeho chladného dychu mi po chrbte prešiel mráz. Otočila som sa a zbadala Nicholasa. Mala som síce podpätky, no aj tak bol odo mňa o pol hlavy vyšší. Vôbec sa neunúval venovať mi pohľad.

„Mám rezerváciu na meno William Leister,“ oznámil William čašníčke. Z nejakého dôvodu sa jej na tvári zrazu objavil nepokojný výraz. Rýchlo nás odvieďla do rušnej, no zároveň stále veľmi príjemnej sály.

Mali sme jedno z najlepších miest a stôl príjemne osvetľovala teplá žiara sviečok, podobne ako aj ostatné stoly v reštaurácii. Sedeli sme na okraji sály s výhľadom na nádherný oceán. Dumala som, či je v Kalifornii bežné, aby všetky steny boli zo skla. Pravdupovediac mi to vyrážalo dych.

Len čo sme si sadli, mama s Williamom spustili nadšenú debatu a pribľblo sa na seba usmievali. Mne však neušiel čašníčkin prekvapený a neveriaci pohľad, ktorým hypnotizovala Nicka.

Zdalo sa, že on si to nevšimol a ďalej sa hral so soľničkou. Až vtedy som postrehla tie jeho veľké, opálené a upravené ruky. Pohľadom som prešla od jeho dlaní cez paže až po tvár a oči, ktoré na mňa namyslene upieral. Zadržala som dych.

„Čo si dáte?“ opýtala sa mama a ja som sa k nej rýchlo otočila.

Dovolila som, aby vybrali za mňa, keďže z menu som toho veľa nepoznala. Kým sme čakali na jedlo, netrpezlivo som si miešala ľadový čaj slamkou. William sa pokúšal mňa a Nicka zapojiť do už prebiehajúcej konverzácie.

„Nick, spomínal som Noah, koľkým športom sa tu v klube dá venovať,“ povedal William, a tým ho vytrhol zo zamyslenia. „Nick hrá basketbal a je aj skvelý surfista,“ ignoroval synov znudený výraz a zameral sa na mňa.

Že surfista. Musela som prevrátiť oči. Bohužiaľ to Nicholas videl. Nahol sa ponad stôl, oprel si oň lakte a podrobil ma dôkladnému skúmaniu.

„Niečo ťa pobavilo?“ opýtal sa falošným priateľským tónom, no ja som vedela, že ho moje gesto urazilo. „Máš pocit, že surfovanie je hlúpy šport?“

Mama sa chystala zasiahnúť, no predbehla som ju. Oprela som sa o stôl rovnako ako Nick a nevinne odvetila: „To si povedal ty, nie ja.“ Oblubovala som tímové športy, ktoré si vyžadovali dobrého a silného kapitána a pravidelný tréning. To všetko som našla vo volejbale a vedela som, že surfovanie sa s ním nedá vôbec porovnať.

Videla som, že mi chce oponovať, no zastavil ho príchod čašníčky, na ktorú sa pozrel, akoby ju poznal. Pri mame a Williamovi sa na kus veselej reči zastavil pár kamarátov. Čašníčka, mladá tmavovlasá žena vybavená čiernou zásterou, sa snažila položiť na stôl dva taniere, no pritom nešťastne udrela Nicka do ramena.

„Prepáč, Nick,“ ospravedlnila sa a pozrela sa na mňa so strachom, že spravila niečo zlé.

Aj Nicholas okamžite obrátil pozornosť mojím smerom a ja som pochopila, že medzi nimi niečo bolo.

Využila som rozptýlenie našich rodičov a opýtala sa: „Poznáš ju?“

„Koho?“ hral sa na blbého.

„Tú čašníčku predsa,“ pozorovala som ho. Nevedela som z jeho vážneho a pokojného výrazu nič vyčítať. Vtedy som si uvedomila, že Nicholas Leister dokáže veľmi dobre skrývať svoje myšlienky.

„Už nás párkrát obsluhovala,“ otočil sa ku mne, akoby ma vyzýval k reakcii.

Ale, ale... Nick klamár. Že ma to neprekvapuje.

„Som si istá, že ťa obslúžila už mnohokrát,“ vyhlásila som.

„Čo sa snažíš povedať, sestrička?“ odpovedal a to oslovenie ma pobavilo.

„Všetci boháči sú rovnakí. Myslíte si, že vám patrí svet len preto, že máte prachy. To dievča od teba neodtrhlo zrak, odkedy sme prišli. Očividne ťa pozná,“ spustila som a z nejakého dôvodu ma to našťvalo, „a ty si sa ani len neunúval jej ten pohľad oplatiť. Je mi z teba zle.“

Pozrel sa na mňa, no neodpovedal.

„Vidím, že máš zaujímajú teóriu a že boháči, ako nás voláš, sú ti proti srsti. Ty a tvoja mama teraz žijete pod našou strechou a užívate si všetky výhody peňazí. Keď sa ti zdáme takí opovrhnutiahodní, čo robíš pri tomto stole?“ odvetil s povýšeneckým výrazom.

Snažila som sa kontrolovať. Veľmi dobre vedel, ako ma vytočiť.

„Podľa mňa ste ty a tvoja mama ešte horšie ako tá čašníčka,“ nahol sa viac ponad stôl, aby som ho počula iba ja. „Tvárite sa, že ste niekto, kto nie ste. Jednoducho ste sa zapredali.“

A to už bolo príliš. Naplnil ma hnev. Schmatla som pohár, čo som mala na stole, a jedným pohybom mu jeho obsah šplechla do ksichtu. Škoda len, že bol prázdny.

4

NICK

Keď si uvedomila, že ten pohár má prázdny, jej výraz prekonal akékoľvek náznaky podráždenia alebo hnevu, ktoré vykazoval, odkedy sme si sadli za jeden stôl. Toto dievča patrilo k tým najnepredvídateľnejším stvoreniam. Bavilo ma pozorovať, ako ľahko prichádza o nervy a čo s ňou dokáže spraviť pár slov. Uvedomila si, že zo seba spravila debila a líca pokryté pehami sa jej zafarbili na ružovo. Niekoľkokrát sa striedavo pozrela na prázdny pohár a na mňa a následne sa obzrela okolo seba. Overovala si, či tento trapas niekto postrehol.

Nemal som čas zaoberať sa zábavnosťou tejto situácie, hoci bola ohromná. Nemohol som dovoliť, aby sa ku mne takto chovala. Čo keby bol ten pohár plný? Neznemiem, aby si nejaká sedemnásťročná soplaňa čo i len zmyslela obliat ma vodou. V tom momente som vedel, že tej malej hlupani ukážem, akého brata mala to šťastie získať. Sama pochopí, do akých problémov sa namočí, ak sa so mnou bude zahrávať.

Naklonil som sa ponad stôl so svojím najkrajším úsmevom. Vypleštila oči, opatrne ma pozorovala a mňa potešilo, keď som za tými jej dlhými mihalnicami zbadal strach.

„Už to nikdy neskusíš,“ pokojne som ju varoval. Po chvíli sa otočila k mame, akoby sa nič nestalo.

Ten večer pokračoval bez ďalších komplikácií. Noah mi nepovedala už ani slovko, dokonca sa na mňa ani nepozrela. To mi prekážalo a zároveň ma to tešilo. Rozprávala sa s mojim otcom a bez nálady odpovedala svojej mame, zatiaľ čo ja som mal možnosť pozorne si ju obzrieť.

Patrila k tým najobyčajnejším dievčatám, no tušil som, že mi ešte spôsobí ne jeden problém. Pri každom kúsku morských plodov, ktorý vyskúšala, jej zábavne skrútilo črty tváre. Zo všetkého, čo nám priniesli, ochutnala maximálne dve sústa a vtedy som si uvedomil, aká bola v tých obtiahnutých šatách štíhla. Keď doma vyšla z izby, zaskočilo ma to, no teraz som mal čas premietnuť si v hlave obraz jej dlhých nôh, úzkeho pásu a prs. Napriek tomu, že ich nemala upravené ako väčšina dievčat v Kalifornii, na tom vôbec nebola zle.

Priznávam, teraz sa mi zdala krajšia, ako keď som ju videl prvýkrát. A práve tieto neodbytné myšlienky mi opäť pokazili náladu. V našej situácii nebol priestor na takéto predstavy, najmä ak sme mali byť súrodencami.

Opäť som sa jej zadíval na tvár. Zvláštne, nemala na sebe ani gram líčenia. Všetky moje známe každý deň strávili hodiny času maľovaním sa, hoci boli oveľa krajšie ako Noah. Tá sa vôbec nezdráhala navštíviť luxusnú reštauráciu bez vrstvičky rúžu. Ani ho však nepotrebovala. Mala šťastie na peknú a hladkú pleť, ak teda nerátam to more pich, ktoré jej dodávali detský nádych a ktoré mi pripomínali, že ešte nedokončila strednú. Vtom sa ku mne Noah otočila a pristihla ma, ako si ju pozorne premeriavam.

„Chceš aj fotku?“ spýtala sa ironicky.

„Ak na nej budeš nahá, tak hej,“ odpovedal som a vychutnal si červeň, ktorá jej stúpila do tváre. V očiach sa jej značil hnev. Rýchlo preniesla pozornosť na našich rodičov, ktorí si ani náznakom neuvedomovali malú vojnu, aká sa odohrávala vedľa nich.

Napil som sa limonády a zachytil pohľad, ktorý na mňa vrhla čašníčka spoza baru. Nenápadne som sa pozrel na otca, vstal som a vybral sa na toaletu. Noah ma opäť sledovala, no nemal som čas všímať si ju. Mal som totiž dôležitejšiu prácu.

Podišiel som k baru a posadil sa na stoličku oproti čašníčke Claudii, s ktorou som z času na čas spával a s ktorej bratrancom som mal trochu zložitejší, ale zato veľmi výhodný vzťah. Claudia sa na mňa napäto usmiala a naklonila sa ponad bar, čím mi vystavila na obdiv svoj skromný výstrih, lebo povinné uniformy jej nedovoľovali ukázať viac.

„Vidím, že už si si na voľné chvíle našiel iné dievča,“ vyjadřila sa o Noah.

Pobavilo ma to.

„To je moja nevlastná sestra,“ vysvetlil som jej a skontroloval čas na hodinkách. O štyridsať minút som mal byť u Anny. Opäť som sa pozrel na tmavovlásku, ktorá odo mňa nemohla odtrhnúť zrak. „Nechápem, prečo ti to vadí,“ vstal som a dodal, „povedz Ronniemu, že dnes v noci ho na Kylovej párty počkám na môle.“

Claudia zaťala zuby. Určite jej vadilo to málo pozornosti, ktoré som jej venoval. Nikdy som nechápal, prečo baby očakávajú vážny vzťah od niekoho, ako som ja. Nevaroval som ich snáď, že im neponúkam nič vážne? Nechápu, že sa vyspím, s kým mám práve chuť? Prečo si o sebe myslia, že práve ony ma zmenia? Kvôli tomuto všetkému som s Claudiou prestal spať a zdá sa, že mi to stále nemôže odpustiť.

„Ideš na tú párty?“ opýtala sa a v očiach jej zažiarila iskrička nádeje.

„Samozrejme,“ odpovedal som, „idem s Annou. A ozaj! Snaž sa, aby nikto neprišiel na to, že sme spolu spali. Nevlastnej sestre to už došlo a nechcem, aby sa to dozvedel aj otec.“ Po tých slovách som zamieril k stolu. Claudia sa nahnevane otočila a nič viac nepovedala.

K stolu som sa vrátil v momente, keď priniesli dezert. Po desiatich minútach som sa rozhodol, že už som bol dostatočne dobrý syn.

„Prepáčte, ja pôjdem,“ ospravedlnil som sa a všimol si, ako sa na mňa otec zamračil.

„Ideš k Milesovi?“ spýtal sa a ja som prikývol. „Ako pokračuje ten prípad?“

Zo všetkých síl som sa snažil ovládnuť otrávený výraz a klamal som najlepšie, ako som vedel.

„Milesov otec nám dal na starosti všetky papierovačky. Predpokladám, že na skutočný prípad si budeme musieť ešte počkať,“ odpovedal som, vedomý si toho, že ma Noah so záujmom pozoruje.

„Čo študuješ?“ opýtala sa zvedavo.

„Právo,“ odvetil som a pobavil ma jej šokovaný výraz. „Prekvapil som ťa?“ zabával som sa na jej reakciách.

Ovládla si črty tváre a povýšenecky sa na mňa pozrela.

„Vlastne aj hej,“ priznala, „myslela som si, že na štúdium práva potrebuješ mozog.“

„Noah!“ skríkla na ňu mama.

Tá malá soplňa ma začínala poriadne štváť.

Môj otec vyskočil zo stoličky a zabránil mi reagovať.

„Vidím, že ste nezačali práve najlepšie,“ vyhlásil a prepíchol ma pohľadom.

Mal som sto chutí vstať a bez slova odísť. Tohto divadielka o šťastnej rodine som už mal na dnes dosť. Chcel som odísť a nemusieť viac čokoľvek predstierať.

„Lutujem, no už musím ísť,“ zahlásil som, položil servítku na stôl a vstal. Nemohol som si dovoliť pred otcom stratiť nervy. Vtom sa Noah tiež postavila, no oveľa neohrabanejším spôsobom, a naštvane hodila na stôl svoju servítku.

„Ak ide on, idem aj ja,“ povedala a uprela pohľad na svoju mamu, ktorá nás nahnevane striedavo pozorovala.

„Okamžite si sadni,“ prikázala jej so zatŕatými zubami.

Na ďalšie hlúposti som už nemal čas. Musel som ísť.

„Ja ju odveziem,“ povedal som a všetkých vrátane Noah som tým šokoval.

Neveriacky a podozrievavo na mňa vypleštila oči, akoby odo mňa očakávala niečo zlé. Pravdupovediac som ju už nechcel ani vidieť, no ak odviezť ju domov znamenalo zbaviť sa jej a zároveň aj môjho otca, urobím to dokonca s radosťou.

„Ja s tebou nikam nejdem,“ vyhlásila pyšne.

Než ktokoľvek stihol niečo povedať, vzal som si sako a ponad plece prehodil: „Nemám čas na škôlkarské škriepky. Uvidíme sa zajtra.“

„Počkej, Nicholas,“ zastavil ma otec, takže som sa musel vrátiť. „Noah, choď s ním, oddýchni si. Aj my o chvíľu pôjdeme.“

Noah sa očividne nevedela rozhodnúť medzi jazdou domov so mnou alebo zvyškom večere s našimi rodičmi. Obzrela sa okolo seba, vzdychla si a prepichla ma pohľadom: „Fajn, pôjdem s tebou.“